

[C. J. F. Sven.]

rede fra visse Hold er rettet en saa haard, ja, jeg kan sige en affejende Kritik, er det ikke, fordi disse Kritikere er haardhjærtede Personer, som med Sindsro vil se deres Landsmænd lide den haardeste Nød, jeg kan godt sige ligefrem Sultedød, uden at der bliver ydet Hjælp.

Det Punkt, der fremkalder de divergerende Meninger, er dette Problem: paa hvilke Principper skal den sociale Forsorg baseres, og paa hvilke Vilkaar skal det offentlige træde til? Og saa er der maaske en Ting til, der har fremkaldt denne heftige Kampagne, nemlig dette, at ved de forelagte Lovforslag ser man paa een Gang hele den offentlige Socialforsorg samlet.

Mange synes overhovedet ikke at have været klar over, hvor omfattende en Hjælp der allerede efter de nu bestaaende Love ydes, og ved at se det hele præsenteret paa eet Bræt, oven i Købet efter Forslagene yderligere udbygget og udvidet, er man blevet i den Grad opskræmt, at man endog har slaaet løs paa Regler, der er nedfældet i velmeriterede, aldersstegne Love, Love, der er omtrent fyrretyve Aar gamle, idet man er gaaet ud fra, at den saakaldte Socialreform paa alle Omraader var og er en fuldkommen Revolutionering.

Nej, jeg havde nær sagt, saa galt er det da heller ikke. Vel bryder Forslagene paa adskillige og endda paa væsentlige Punkter med tilvante Principper, Brud, som jeg senere i Enkeltheder skal gaa ind paa, og ogsaa vende mig imod, men den Kolbøtte, man paa alle Punkter har villet se, foreligger nu heller ikke.

Til Gengæld har man da ogsaa set Tilhængere af Socialreformen troppe op. Det blev allerede i Gaar omtalt, at i denne Stormtrop, maa jeg maaske sige, var Departementschefen i Socialministeriet, og det er blevet konstateret, at der er en glædelig Enighed mellem den højtærede Socialminister og hans Departementschef, ligesom man ogsaa har kunnet erfare, at Departementschefen ikke er helt utilfreds med den højtærede Socialministers sociale Synspunkter.

Men bortset fra denne Glæde over den gensidige Tilfredshed saa tror jeg, at en mindre ivrig Optræden ikke vilde have været af det onde, og den er jo ganske unødvendig; den højtærede Socialminister er saa meget Mand for sin Hat, at han selv kan forsvare sine Lovforslag, ja, han hører endogsaa til de svært bevæbnede, saa han kan godt nok alene paa egen Haand. Det er muligt, at det ligger saaledes, at den højtærede Socialminister er Fader til Barnet og Departe-

mentschefen er Moderen; men dels er det dog naturligt, at alene Faderen optræder, og dels er det til syvende og sidst det offentlige, der forskudsvis, og end ikke med Ud-sigt til Refusion, vil have at udrede Bidraget.

Selvfølge har en Departementschef fuld Tale- og Ytringsfrihed, men naar Spørgsmaalene og Sagerne, der skal debatteres, hører under vedkommende Departementschefs eget Departement, saa finder jeg, ligesom det ærede Medlem Hr. Krag, at en vis Tilbageholdenhed er paa sin Plads. Senere, under Sagens Behandling paa Rigsdagen, kan Departementschefens Bistand rent sagligt blive paakaldt, og en alt for stærk Partitaget paa Forhaand vil muligvis vise sig mindre heldig.

Hvis nu Forslagene havde rejst en tilsvarende heftig Bevægelse ud fra en helt anden Betragtning end den af mig nys berørte, saa kunde jeg langt bedre have forstaaet det, og det er mærkeligt, at man ikke i langt højere Grad har sat ind paa, at hvor vigtigt og hvor nødvendigt det end maa synes at være, at Samfundet ordner den sociale Forsorg, langt, langt vigtigere for Samfundet, for os alle, og herunder ogsaa de Individier, der faar og i Fremtiden vil erholde social Hjælp — er Spørgsmaalet om hele vor Erhvervspolitik.

Formaar vort Land ikke at opretholde og udvikle en udbyttegivende økonomisk Produktion, saa nytter det bedste og efter de mest videnskabelige Metoder udarbejdede Socialforsorgssystem, med Kommunelaan og Kommunegeæld og Hjælp her og Hjælp der og Hjælp i disse og Hjælp i hine Tilfælde, jo ikke det allerbitterste. Alene gennem Forsorg sættes Hjulene ikke i Gang, og de forskellige Erhvervs Rentabilitet, det være sig Industri- eller Landbrugserhvervets, forbedres ej heller. Erhvervspolitikken er og bliver Alfa og Omega, Forsorgspolitikken derimod er et Appendiks, Livets Eftermiddagsside, som der heller ikke i et fuldt ud normalt Samfund burde være Trang til. Havde man overfor Socialreformen rejst det her berørte Problem, vilde det ogsaa efter min Mening have været særdeles forstaaeligt.

Nu maa det imidlertid erkendes, at som Forholdene er, vil en Socialforsorg dog altid være nødvendig, og det er derfor rimeligt, at den nu siddende Regering har ønsket at vise, hvorledes den mener, at Socialreformen bør ordnes. Regeringens Ønske i saa Henseende er saa meget mere forstaaeligt, naar man betænker, at det sociale Ministerium ledes af en Mand, der fra sin Ungdom har dyrket — baade paa Levebrødets Vegne og